

ТЕРРОРИЗМ ВА ЭКСТРЕМИЗМ – МУАММОИ БАШАРИЯТ

Мардуми шарифи Тоҷикистон тули солҳои ваҳдату истиқлол шаҳди зиндагии шоистаи инсониро бо фазли Офаридигор ва аз баракати сулҳу фаъолияти бунёдкорои Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон хеле хуб чашидаву дарк кардаанд ва дар ҳеч вазъияту ҳолат тафриқаву ихтилоф ва ноамнию бесуботиро намехоҳанд. Дар ин ростӣ агар ба вазъи имрӯзаи ҷаҳон назар андозем, маълум мешавад, ки солҳои охир терроризм ва экстремизм ба хатари глобалӣ табдил ёфта, ҷаҳони муосирро ба ташвиш овардааст.

Зеро терроризм ва экстремизм аз зухуроти номатлубтарини ҷомеаи ҷаҳонӣ ба шумор рафта, боиси ба миён омадани оқибатҳои нохуш гардидааст. Терроризм ва экстремизм дар байни табақаҳои мухталифи ҷомеа, махсусан миёни ҷавонон яке аз муаммоҳои меҳварии ҳаёти башарият буда, оқибат ба бесуботӣ ва вайронкорӣ меорад.

Ифротгарӣ дар байни ҷавонон на танҳо ба тартиботи ҷамъиятӣ хатар дорад, балки ин амали номатлуб бештар ҷиноятҳои вазнинро низ ба миён меорад. Бесабаб нест, ки имрӯз терроризм ва экстремизм боиси ташвишу нигаронии кишварҳои олам гардидааст. Ин раванди номатлуб ҷомеаи башариро нигарон намуда, баҳри пешгирии омилҳои террористӣ тамоми омилҳо, сабабҳо ва дарёфти роҳу усулҳои самарабахши мубориза алайҳи терроризмро пайдо хоҳанд намуд.

Дар замони муосир ин зухурот ҳамчун хатари умумиҷаҳонӣ доништа мешавад ва танҳо бо муттаҳидии тамаддунҳои ҷаҳонӣ ба ин

падидаи манфур мубориза бурдан имконпазир аст. Бисёре аз таҳлилгарон онро бо исломи радикалӣ ва фундаменталӣ мепайванданд, ки мақсади онҳоро барҳамдиҳии давлатҳо (ҳукуматҳо)-и дунявӣ ва исломӣ, инчунин тамаддунҳои зеҳние, ки дар бунёди хилофати исломӣ монеъ мешаванд, ташкил медиҳад. Махсусан, даҳсолаҳои охир оқибатҳои зиёди харобиовар ва талафоти зиёди ҷонӣ аз худ боқӣ гузошта, монеаи ташаккули ҷомеаи ороми башарият гардидааст. Бахусус, Тоҷикистони соҳибистиқлол, ки узви ҷомеаи ҷаҳонист, нисбат ба ин ҳодисаи манфури ҷомеа бетараф нест. Сари ин масъала ҳамарӯза Ҳукумати кишвар андеша дошта, онро дар мадди аввал гузошта, сармашқи фаъолияти хеш қарор додааст.

Таҳлилҳо собит менамоянд, ба хулоса оем, ки амалҳои анҷомдодаи террористону экстремистон бештар ба дину мазҳаб робита дошта, рушди илму техника ва инсонияту зиндагии онро инкор мекунад. Имрӯз олами ислом ба қатлу куштор, талаву тороч, ваҳшонияту даҳшат гирифта шудааст ва аҷибтар аз ҳама он аст, ки тамоми қорҳои ғайришаръӣ, балки аъмоли қуфр аз номи дини мубини ислом анҷом дода мешавад.

Ҳамаи ин воқеияту рӯйдодҳо ҳақиқатеро таъкид менамоянд, ки мушкилоти аср ва таҳдидҳои нав ба тамаддуни башарӣ мунтазам афзоиш ёфта, амнияти давлатҳои хурду бузурги олам ва ҳатто тақдири тамоми аҳди башарро ба хатари ҷиддӣ рӯ ба рӯ сохтаанд. Ин ҳодисаҳо бори дигар исбот намуданд, ки терроризм ва экстремизм, аз як ҷониб, чун вабои аср хатари глобалии ҷиддӣ буда, аз ҷониби дигар, як таҳдиде ба ҷомеаи ҷаҳонӣ ва ҷони ҳар як сокини сайёра аст.

Терроризм ва экстремизм яке аз проблемаи асосии имрӯза буда, ифротгароён махсусан ҷавононро бо ҳар гуна ваъдаҳои бардурӯғи динию дунявӣ ҷалб намуда, онҳоро ба ҷараёнҳои террористӣ сафарбар менамоянд. Дар шабакаҳои иҷтимоӣ барои пайвастани шаҳрвандон ба гурӯҳҳои тундрав аз ҳар роҳу воситаҳо истифода мекунанд, ки ин яке аз мушкилоти асосии ҷомеаи имрӯзаи мо мебошад. Ба оташи андешаи ботили ин гуна шахсон аз “Давлатӣ исломӣ” сар карда, то Толибону ҳизбҳои дигари ба ном “исломӣ” рағбани бештар мерезанд.

Мутаассифона, имрӯзҳо душманони миллати тоҷик бо ҳар роҳу восита мехоҳанд фазои ороми кишвари моро халалдор намоянд, аз хориҷа истода тақдири тоҷиконро ҳал намоянд, тариқи шабакаҳои интернетӣ ба халқи азизи мо таҳдид мекунанд, сиёсати пешгирифтаи ҳукуматро, ки баҳри таъмини сулҳу субот ва тараққиёт равона шудааст, мавриди интиқод қарор медиҳанд ва мехоҳанд, ки ба воситаи қувваҳои дохилӣ, инчунин баъзе афроди ҷинойтпеша таблиғот бурда, ҷавонони ноогоҳро фиреб диҳанд ва онҳоро ба муқобили ватану миллати худ барангезанд. Аслан ҳамаи гуфторашон дурӯғ, кирдорашон фисқ ва замирашон пур аз нифоқ аст. Ба хотири пули ночиз ба Тоҷикистони азиз хиёнат карда, мехоҳанд одамонро ба вартаи ҳалокат афкананд.

Дар ин давраи ҳассос мо бояд бениҳоят хушёр ва эҳтиёткор бошем. Дар байни насли наврасу ҷавон тарзи ҳаёти солим, бидуни ҳар гуна ҷангу ваҳшониятро тарғибу ташвиқ созем. Таълиму тарбияро тавре ба роҳ монем, ки барои бекориву зоеъ рафтани вақти ҳолӣ

фурсат наёбанд. Онҳо бештар ба забонамӯзиву ҳунармандӣ ҷалб гарданд, то дар оянда тавонанд зиндагии шоиста дошта бошанд. Ҳаргиз ба даъватҳои бардурӯғи аҷнабиён бовар нақунанд.

Мо, ҷавонон бояд муттаҳид, якдил ва сарҷамъ бошем, ба иғвои хоинон дода нашавем, тамоми кӯшишро ба харҷ диҳем, то ин ки ватани худро аз дасисаҳои душманон эмин нигоҳ дорем.

Дар замири ҷавонон ҳисси баланди миллӣ, эҳсоси худшиносиву ватандӯстӣ, ахлоқи ҳамида, сабру таҳаммул, омӯзиши илму дониш ва касбу ҳунари муосир, ҷиддияту меҳнатдӯстӣ ва эҳтироми волоияти қонун тавре ташаккул бояд ёбад, то аз ҷомеаи мо ифротгароӣ пок гардад.

Муминова К., омӯзгори факултети филологияи ДМТ